

Børne Blad

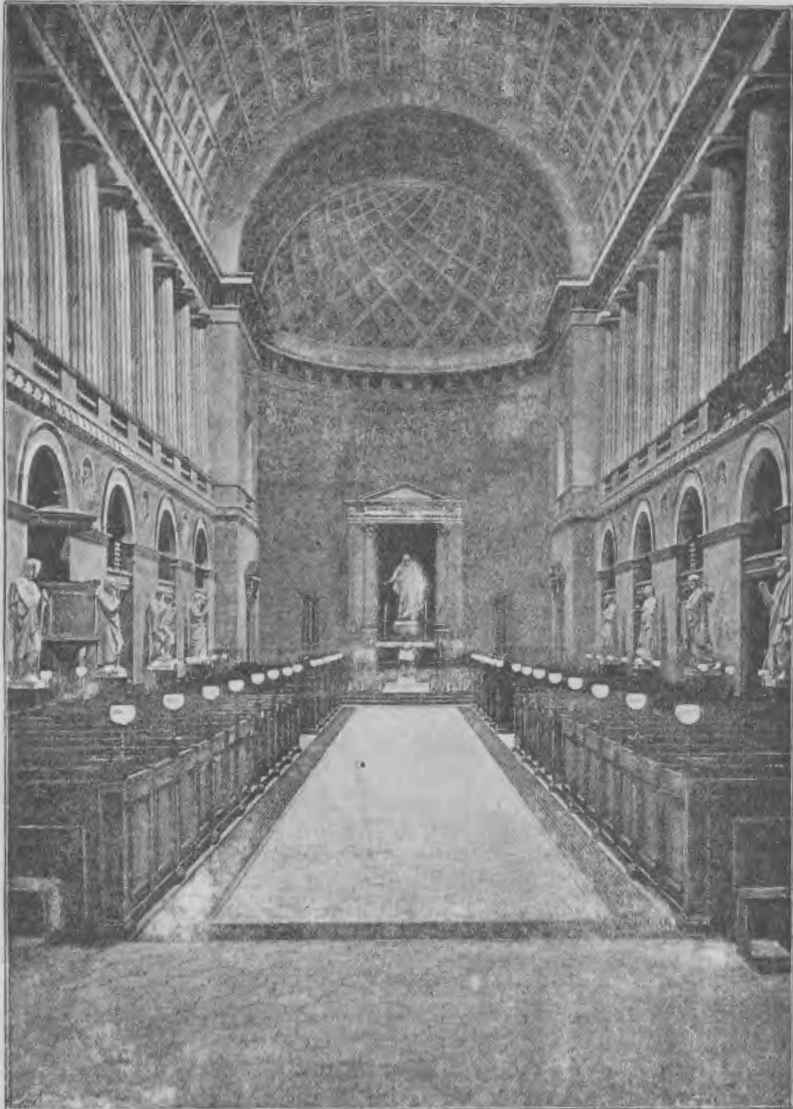

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 20.

17de maj 1891.

17de aarg.

Det indre af Fruekirken i Kjøbenhavn.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes bievrette til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Skatten.

(Frit efter Bürger.)

En vingaardsmand for døden laa, til sine børn han talte saa, men neppe hørlig, thi hans røst var brudt som fuglesang i høst: „Vid, at I har en stat, — en stor i eders vingaard. . . .“ „Fader, hvor?“ „Du jo kun halv bested os giver.“ „Hvor?“ „Strege sønnerne med iver, den ene overstreg den anden.“ „I skulle grave. . . .“ hvisted' Manden — og døde.

Endnu samme Dag stred man til berket, lag for lag blev jorden endevendt og pløiet; ei mindste knold blev overløst; man undersøgte næie alt og trælled', som det livet gjaldt, opmærksom paa hvert spadestik; men Uger, Maaneber der gif, og der kom ingen stat for dagen, — da troede man sig alt bedragen. Om høsten man med undren saa' vinmarkerne paa hjerget staa saa bugnende som ingen finde i selv de allerældstes minde, thi tresold frugt bar hver en rante, — nu stod dem klart den gamle tante: at man ved rastløshed og slid og mange arbejdsdages slid kan grave guld og statte samle, og alle taffed' de den gamle.

Ab. Bangsted.

At have en Gud vil sige at have noget, hvortil hjertet ganske fortrøster sig og sætter al sin lid, noget, af hvem man venter sig alt godt, og hos hvem man kan søge sin tilflugt i al nød. (Luther.)

Ganga i Bairahaven.

(Af Fru Agnete Væsjøe, Kalkutta.)

(Slutning.)

Som de nu sad og snakkede om, hvordan de skulde finde ud af, hvem katten tilhørte, saa de en af rajahens*) tjenere i prægtigt liberi af hvirvlet klæde med guldbroderi kikke over havemuren.

„Rajahens lille datter Djatra har mistet sin lille hvide angorakat“, sagde han; „den havde en kjede og hjelde af guld.“

„Vi har fundet den“, raabte begge børnene i munden paa hinanden, og nu fortalte de, hvordan de havde helbredet slangebiden, og viste tjeneren den sovende kat. Krishna, tjeneren, havde dens kurv med, en nydelig kurv, foret med silke. Deri lagde de katten saa forsigtig, at den ikke vaagnede, og tjeneren gif iforbeien og sagde, børnene skulde følge med; for lille Djatras far havde lovet 2 guldstykker i findeløn, fortalte han dem, og naar prinsessen fik høre, hvordan Ganga og Surdju havde frelst hendes hndling, vilde hun sikkert selv ønske at se dem. Bore to sorte hindubørn var henrykte. Tænk, et guldstykke til hver; de havde aldrig seet et guldstykke; men de vidste, at det betød rigdom. Og saa skulde de se det deilige palads nær ved, som de tit havde beundret ærbødig udenfra.

De syntes nok, det var lidt underligt, at de skulde sammen med en prinsesse, og Ganga saa paa sin dragt; men, tænkte hun, prinsessen ved, vi er fattige, hun vil ikke sige noget for det.

De gif et godt stykke opover den støvede gade, hvor rækker af vognlæs, forspændte med de smukke, puflede æbuoffer, tidt sperrede veien. Alhnger af tilslørede koner og piger i spraglede dragter stod ved butikkerne og kjøbslog om de fine, lysrøde og grønne

*) Indisk prins.

slør, besatte med sølvpailletter, eller de købte tøfler hos stomageren, røde lædertøfler med snabler og guldbroderi paa taaen.

Andre stod ved konditorens butik; og en sliq butik er rigtignok noget andet, end I er vant til hjemme. Beden flammer i murede ildhuller, og dybe, halvbrunde jerngryder, fulde af flydende fedt, syder og bobler over dem. Rager, kringle, kugler o. s. v., ofte af forunderlige former, koger og sprutter og tages op med en lang kobberfiske af den næsten nøgne, brune konditor og rækkes til kunderne i smaa kurve af blade, behændig heftede sammen med torne. Ved siden sidder haandlangeren med en uhyre flad sten foran sig og bunker af smør, sukker, mandler og gul og rød farve. Hemmelighedsfulde er hans veie, og vi vil ikke udforske hans hemmeligheder! I firkantede stykker og kugler stables sagerne, efterhaanden som de bliver færdige, i store bunker og pyntes med stumper af bladsløv.

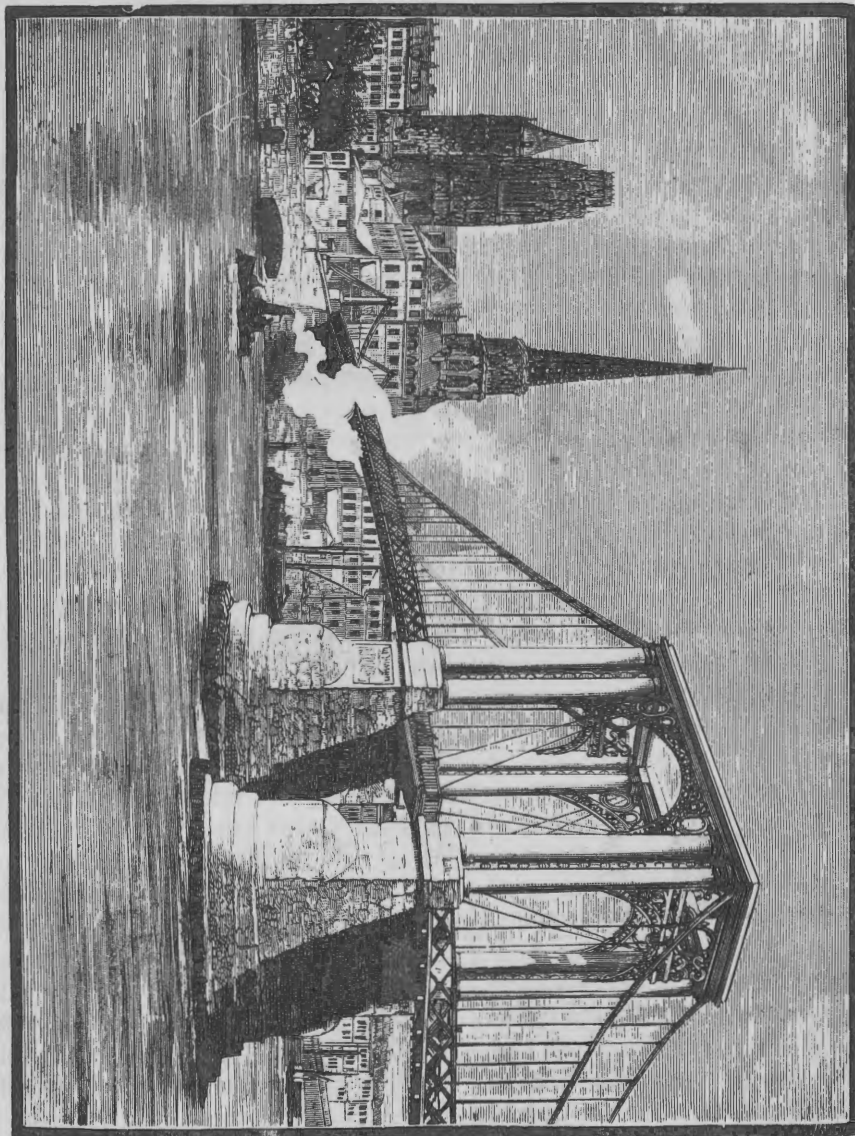
Ganga og Surdju brød sig imidlertid ikke om alle disse herligheder; de saa hverken til høire eller venstre. Snart var de ved maalet. Borten aabnede sig, og de var i en mageløs have, fuld af glimrende blomster; i midten var en kanal af hvidt marmor og springvand, det ene høiere end det andet. Guldfisk svømmede i vandet, og smaa negergutter sad med kurve fulde af brød og fodrede dem. Nu kom de opad den store marmortrappe, som fører op til slottet. Et silkegardin blev trukket tilside, og en hindupige kom frem. Hun var saa kostbart klædt i sølvindvirket slør, hvide musselinskjorter og mange sølvvarmbaad, at Ganga troede, det var prinsessen; men hun var først i det næste værelse, magelig henstrakt paa en slags lav halv stol, halv sofa af cifeleret sølv. Ganga og Surdju hørte sig dybt og gav hende hinduernes salam, d. v. s. de kuffede hovedet mod jorden og førte hænderne sammenlagte op mod panden.

De stod ganske stumme af beundring og

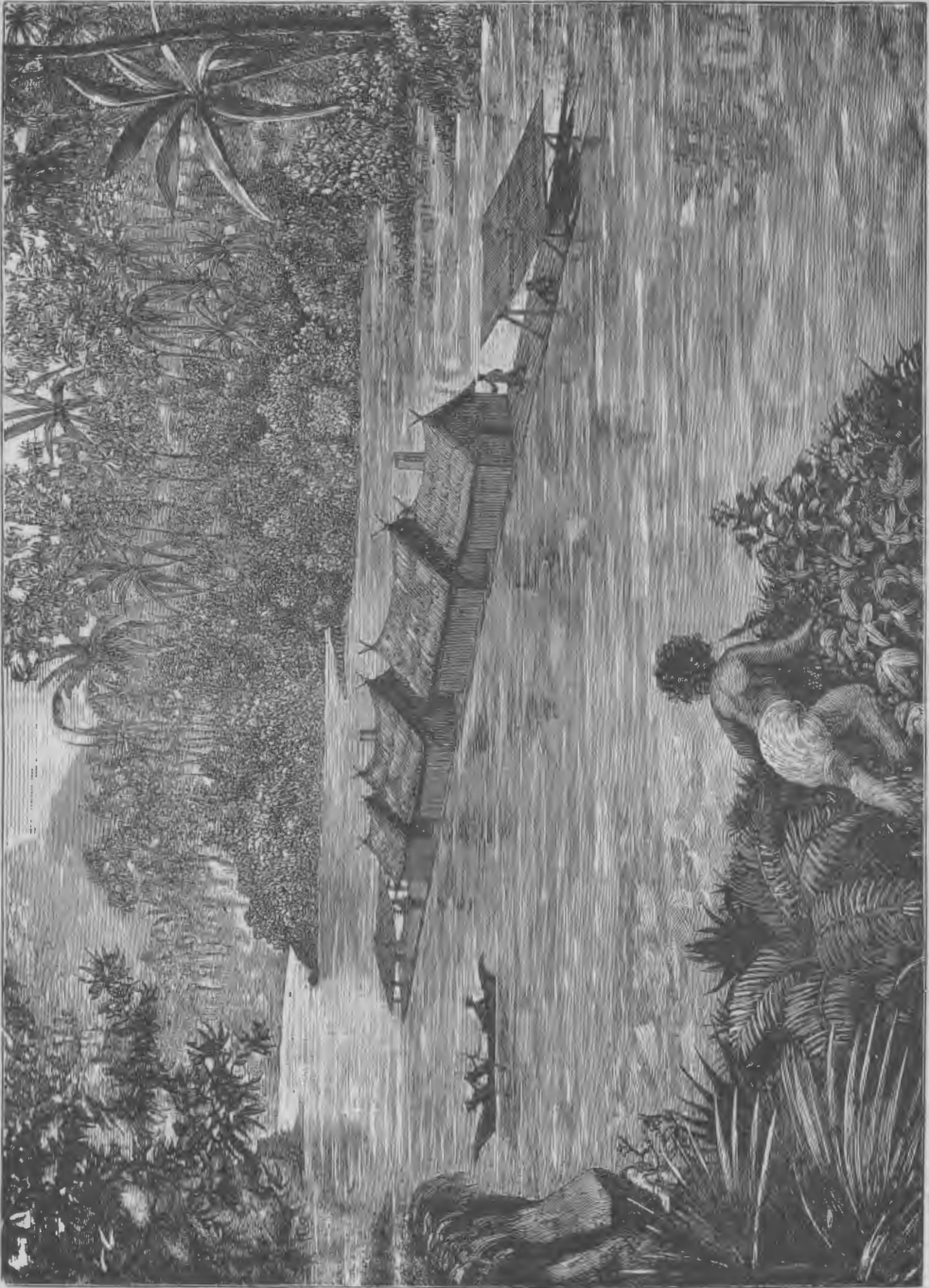
hørte sig atter dybt for hende. Hun hilste dem venlig til gjengjæld og løftede sit snehvide slør, der var saa fint, at det kunde trækkes gennem en ganske liden fingerring. En lyseblaa støielstakten, tung af sølvbroderi, var knappet over hendes vide, folderige rosenrøde skjørt. En stjerne af uslebne diamanter og rubiner, hver saa stor som en liden nød, hang paa brystet i en perlekjede, og — jeg ser mine smaa læsere le høit ved tanken, men det maa tilstaaes — en stor næsering af guld, besat med egne stene, hang i næsen og ned over munden! Ganga syntes, det saa nydeligt ud; men hun var jo ogsaa kun en liden hindupige! Ringe paa tær, ankler, haandleb og i ørene havde prinsessen forresten i massevis, en hel guldsmedbutik. —

Ganga og Surdju maatte fortælle alt om, hvorledes de havde fundet og helbredet katten. Denne var nu vaagnet, saa sig veltilfreds om i de kjendte omgivelser og sprang saa hen til sin herkerinde og strøg sig op ad hende. „Min Agasfi, min søde Agasfi“, raabte prinsessen henrykt; „hvor deilig det at have dig igjen.“

Hun gav nu hvert af børnene et guldstykke og desuden en dragt, Ganga en rød, Surdju en gul. En slavinde klædte børnene paa, og saa førte prinsessen dem selv om i alle slottets sale. En var af alabast, indlagt med de fineste blomster i kulørte stene, gulvet af lysegrønt marmor; i den næste var væggene bedækkede med paafuglefjær; den tredje, gudsalen, var bemalet med billeder af gudelæren udførte i rødt og guld; spisefalen endelig var af det rene hvide, polerede marmor, — paa gulvet et tykt hvidt filt og midt paa dette igjen den fineste hvide matte, der tjente paa en gang som bord og dug. Dybe skaaler af guld og sølv var fyldte med lækre retter, og de to børns tænder løb rigtig i vand; de havde aldrig seet, end sige smagt, saa lækre sager; desuden var de meget sultne, da det var blevet langt

Parti fra Hønen i Granthig.

Flyvende menneskeboliger paa Sumatra.

paa dag. De spiste derfor af hjertens lyst, og Djatra sagde dem derefter farvel. Men selv dermed var hørnenes fornøielse ikke forbi: prinsessen gav befaling til at bringe den hvide elefant frem. Paa elefanter rider man som bekendt ikke paa sabel, men i howdah, som flere af mine smaa venner maasse kjender af udseende fra ethnografisk musæum. Den er af form som et libet hus med kuppeltag; det hele af sølv eller hos de mindre fornemme rigt besat med sølv. En saadan howdah af udhamret sølv stod paa elefantens ryg paa et prægtigt dækken af rødt sil med sølvfrnser. Elefanten var saa vældig høi, at Ganga og Surdju ikke kunde fatte, hvordan de skulde komme op paa dens ryg; men prinsessen forklarede dem det og sagde, de maatte ikke blive forstrækkede, naar elefanten tog dem om libet og rakte dem op til føreren, som sad paa dens hals. Surdju kom først; han var jo en gut og vilde ikke vise, han var bange; men Ganga holdt paa at strige, da hun følte elefantens lange, varme snabel sno sig om hende som en slange. Den var imidlertid meget forsigtig, og da begge hørnene sad velbeholdene i sit ophøiede sæde, fik Sefidvalla (det var elefantens navn) et stort stykke sufferrør til belønning.

Det var solnedgang, da det prinselige optog naaede den usle hytte, hvor Gangas forældre boede. Hendes mor begyndte netop at blive urolig for barnet; for skjønt Ganga tidt som andre fattige børn blev overladt til sig selv en hel dag, ventedes hun altid hjem om aftenen. Djumia, Gangas mor, troede, hun drømte, da hun saa sin lille datter paa elefanten. Den fik et par lette slag af føreren paa hovedet og knælede lydlig; en stige blev sat til, og Ganga var snart i sin moders arme og fortalte deres vidunderlige oplevelser.

Prinsessen glemte ikke senere sine to smaa fattige venner; deres forældre fik fuldt op af arbejde fra rajahen, og de maatte hele

sit liv prise det held, som just den dag førte Ganga til Zairahaven.

Bjergmunken.

(Et sagn.)

Der var engang to bjergmænd, som arbejdede sammen inde i det mørke fjeld; arbejdet var strengt; sveden sprang ud af deres pander, og aarerne skulmede paa deres arme, medens de med hakker og stænger sønder slog fjeldets stene. Men kun saare sjelden traf de paa de gyldne gange, hvori de ædle metaller havde sit leie, og fortjeningen var derfor kun ringe.

En dag, da de arbejdede dybt inde i bjerget, gik deres lampe ud, og de havde ingen olie.

„Hvad skal vi gjøre?“ raabte de. „I mørket kan vi let tage fejl af veien og styrte ned i de dybe afgrunde, som ingen kan tage sig iagt for.“

Af fortvivelse satte de sig ned i den mørke gang og tænkte med sorg paa sine kjære derhjemme, som snart ventede dem tilbage.

Men pludselig saa de et lys bevæge sig fremad fra staktens modsatte ende og nærme sig mere og mere. Bjergmændene opløftede i øieblikket et glædesstrig ved udsigten til frelse; men næsten i samme stund blev de staaende som forstenede af skræk; thi det mægtige grubelys, som kom dem i møde, blev haaret af en hjælpemæssig stikkelse, en uhyre munt i sin sorte kutte.

Han traadte hen til dem med en kande i haanden.

„I mangler olie“, sagde han med en stemme, der rullede hen under klippeløftet som torden; „jeg vil hjælpe eder; men sig aldrig til nogen moders sjæl, at I har seet mig.“

Med disse ord heldte han olie i deres

lampe, tændte den og slog med sin knyttede haand paa hjerget, saa det brast. En uhyre hvælving, som straaede af guld og ædelstene, viste sig for dem, og munken forsvandt gjennem aabningen, som straks lukkede sig efter ham. Bjergmændene saa forbausede efter ham og styrtede hen til aabningen; men indgangen var ikke til at finde. Lampen brændte med et glimrende lys baade dag og nat, uden at oljen formindskedes, og fra nu af stødte de fattige bjergmænd hyppig paa rige leier af det kostbare metal, saa at de i kort tid blev rige folk.

Men engang, da de sammen med flere af sine lige sad i et vertshus og var blevne berusede, glemte de taushedsløftet og begyndte at fortælle om den merkelige munk, som havde frelst dem, og som de skyldte sin velstand, og fra samme stund var det forbi med denne. Oljen i lampen var forbrugt, og fra nu af traf deres hakter kun som tidligere paa de sorte stene, og snart var de lige saa fattige som før. Munten saa de aldrig mere.

Kun et venligt smil.

Fn prest i England gik en søndag forbi et vindue og smilede op til et lidet barn, som nok saa mildt smilede og nikkede igjen. Næste gang, han gik til sin kirke, var barnet der atter, og der blev igjen udvekslet smil og nik. Fra den tid af blev barnet altid bragt til vinduet paa den tid om søndagen, naar presten pleiede at gaa forbi. Familien vidste slet ikke, hvem han var, men en søndag fulgte to af de ældre børn efter ham for at høre ham prædike. De fortalte sine forældre om ham, og disse havde saa megen interesse for sit lille barns ven, at de ogsaa vilde høre ham. De begyndte at gaa regelmæssig hver søndag, og Gud lagde sin velsignelse i, hvad de hørte. I kort tid kom saaledes en hel familie, som

hidtil havde levet uden Gud, til at elske Herren, og den første anledning dertil var, at en prest havde smilet til et lidet barn.

Til billederne.

1ste billede viser det indre af Fruekirke i Rjøbenhavn. Hvad der særlig har gjort denne kirke berømt, er de prægtige billedhuggerverker af Thorvaldsen, hvilke pryder dens indre. Paa alteret ser vi den skønne Kristusfigur og nedigjennem kirkeskibet herrens tolv apostle; istedenfor Judas har Paulus faaet plads blandt dem, og han tilligemed Peter staar øverst.

2det billede er et parti fra Rouen (udtales: Ruang) i Normandiet ved Seinefloden i Franrig. Rouen er en overmaade gammel by, og der findes ogsaa endnu i byen adskillige bygninger fra længst svundne dage, som er af stor interesse. Blandt historiske minder fra Rouen kan nævnes, at det var her jomfruen fra Orleans, den berømte Jeanne d'Arc, blev brændt den 30te mai 1431. Nu har byen noget over 100,000 indbyggere og er en betydelig handelsstad.

3dje billede er et parti fra Sumatra, den store ø i Sydøst for Asien. En stor del af den er hollandsk besiddelse. Billedet viser den rige plantevekst, som findes paa denne ø; dyrelivet er ogsaa særdeles rigt. Beboerne er mest af den malaiiske race og for en væsentlig del hedninger.

Øvitteringer.

Til stolerærer-seminariet i Sioug Falls:

Wed past. N. P. Xavier resten af den 3dje tøndesamling: Emma Josefine Mathison \$0.33, Olga B. G. Lunder 1.13, May D. Dtnes 0.48, Anna J. Olson 1.00, Ditle C. Pagestab 0.88, Johan Bernhard Lee 1.03, Kaust A. Lange 0.30; tilf. \$5.15. G. D. Rustab.

En liden missionsfortælling fra Syd-Afrika.

Missionær Moffat kom paa en af sine reiser gjennem Syd-Afrika en aften til en hollandsk kolonists bolig og søgte og fik nattely; thi der var intet gæstgiversted i nærheden. Men førend han begav sig til ro, foreslog han sin vert, at de skulde holde aftenandagt med hverandre. Verten gav villig sit bifald dertil. En stor hollandsk bibel blev lagt frem paa bordet og et lys stillet ved siden. Verten tog plads ved missionærens høire side og husmoderen ved den venstre. Længere nede ved bordet sad husets sønner og døtre. Alt var færdigt, og man ventede bare paa, at missionæren skulde begynde.

Men han begyndte ikke. Det var tydeligt, at han ventede paa noget. Han vidste nemlig meget godt, at hans vert havde en flok hottentotter i sin tjeneste. Og han vidste ligesaa godt, at disse stakkels mennesker aldrig fik høre et ord om sine sjæle og deres frelse, men at deres herre betragtede dem omtrent som sit kvæg. Nu vilde han, at de denne aften idetmindste skulde faa høre lidt om den herre Jesus Kristus.

Da Moffat endelig fortalte sin vert, at han ventede paa husets sorte tyende, satte hollænderen et fornærmet ansigt op og raabte: „Hvad for noget! Hottentotterne! Vil De have disse hunde ind?“

Da slog Moffat bebrøvet bibelen op og læste stedet hos Mathæus 15, 27: „Ja, herre; men ogsaa de smaa hunde æder dog af de smuler, som falder fra deres herres bord.“

Det syntes ikke at gøre noget indtryk paa verten. Han vedblev at sidde stille og tvær.

Moffat læste ordene endnu en gang og saa endda en gang.

Da sprang hollænderen op af stolen og raabte: „Stans, dette kan jeg ikke længer holde ud. Kald paa h. . . .“, han vilde sagt „hundene“, men kunde ikke. Det blev til „hottentotterne.“

De kom, og snart var stuen fuld af sorte mænd og kvinder, som nu for første gang skulde høre ordet om Frelserens kjærlighed til synderne.

De lyttede stille til missionærens prædiken. Saadant noget havde de aldrig hørt.

Den følgende morgen reiste Moffat videre. Først efter flere aars forløb besøgte han igjen samme sted. Da lægger han merke til en hottentot, som arbejder i nærheden ude paa marken. Hun retter sig op og ser paa den vandrende missionær. Hun lader sin hals ligge, løber hen til ham, falder ned for ham, omfavner hans knæ og begynder at græde høit.

Missionæren vidste ikke, hvad dette skulde bethyde. Endelig spurgte konen ham, om han ikke kunde erindre hin aftenandagt i hollænderens hus. Hun og hendes mand havde ogsaa været tilstede ved den anledning, og de ord, som de dengang hørte, var gaaet dem dybt til hjerte. Fra hin dag havde de søgt den herre Jesus, og han havde tilgivet dem deres synder. Og nu havde de ham, sin Frelser, saa kjær, at de var de lykkeligste mennesker i verden.

Guds ord vender ikke tomt tilbage.

(Norst missionstibenbe.)

Gaade.

Med a mig festlige skarer fylder,
Med o man mig lys og varme skylder,
Med u er jeg mad, men ikke brød,
Med æ har jeg bedre skind end kjød,
Med i jeg findes i kjøkkener mange,
Med ø desværre ogsaa er jeg bange.

H. B.

Opløsning paa gaader i nr. 18.

Bogstavgaaer: 1. Grønland.
2. Island.
Begravne byer: 1. Genf, Rom.
2. Gent.